

Дѣдо Стайко. — Хайде, мойто внуче! Не се срамувай...
Бойко. — (пѣе):

Богъ роди се на земята,
 Злото Той срази прѣдвѣчно
 Съ Любовъта си, съ Милостъта си
 И съ търпѣнето сърдечно!

Той роди се тая вечеръ
 Не въ палати, а въ кошара
 Безъ овчари и безъ стадо, —
 Схлупена, разбита, стара!

И звѣздата Витлеемска
 Съ ангелитѣ бѣлокрили
 Възвѣстиха тая радостъ
 На човѣцъ тѣ унили . . .

Дѣдо Стайко. — Ела, да те цѣлуна . . . (Цѣлува го).
 Ангелски гласъ . . .

Дойчинъ. — Забавиха се коледаритѣ.

Дѣдо Стайко. — Това ли ти е грижата? — Малка е,
 Дойчине . . . А малъкъ си и ти . . . Ще дойдатъ . . . При-
 готвихте ли дароветъ?

Минко. — Охо-о-о . . . Още кога! За коледаритѣ ми
 гори душата!

Стойна. — На мене сърдцето се е свило, Минко! (Вънъ
 се чува пѣсенъта на коледаритѣ).

Дѣцата. — Коледаритѣ!

Дѣдо Стайко. — Викнали сте: Коледеритѣ, та коле-
 даритѣ . . . Ето ги . . . Отсрамете имъ се!

Коледаритѣ. — (Влизатъ съ пѣсенъ):

Дошли сж ви коледари
 Прѣзъ долища, прѣзъ грѣница
 Да споходатъ млади, стари
 На трапеза съ тлъста пища!

Тебе, станинине, славенъ господине! (2)

Станинине господине,
 Дѣдо Стайко — старъ стопане,
 Че рѣдътъ е твой — да мине,
 Да ти хатъръ не остане!

Тебе, станинине, славенъ господине! (2)

Внуцитѣ ти — башъ юнаци,
 Внучката ти — гюль, напета . . .
 Хайде, давайте, колаци
 Намъ наречени съ късме.

Тебе, станинине, славенъ господине! (2)

Дѣдо Стайко. — Добрѣ дошли сте, юнаци!

Коледаритѣ. — Добрѣ сте ни срѣщнали, дѣдо!

Дѣдо Стайко. — Сега за кого ще пѣете?

Стананикътъ. — Наредъ ще караме!

Баба Цана. — Една — за всички ни . . .